La Turnu Măgurele

Din inițiativa primăriei s'a construit la T.-Măgurele un stadion ultra modern. In clișeul nostru fațada

La C.C.N. vine Rățoi...

La C. C. N. vine un tip
Cu ochii roși și tras la chip.
«Sunt, Comisiune, Ion Rățoi
«Și am venit aici la voi
Durerea să mi-o țip».

*

Pontifii toți răsar în prag,
Cu coada ochiului toți trag,
Și ce văzură, i-a uimit:
Rățoi era cotonogit,
Cu vânătăi, beteag.

*

Toți membrii și don prezident
Zgâiră ochii la moment.
Era caz grav și dumnealor
Chemară iute 'ntr'ajutor
Doi doctori și-un docent.

*

Rapid sosiră, ce să zic,
Trei medici toți cu țoale șic
Se dezbrăcară 'ncet, încet,
Apoi au luat câte-un șervet,
Să pună diagnostic.

*

Cu gest pripit, ca la un furt,
Unul cu ten ca de iaurt
Stă cinci minute gânditor
Și spune-apoi cu glas sonor:
«Are-un picior mai scurt».

*

Ceilalți cu ochii îl străpung,
Cu alifii pe mâini se ung,
Și-apoi declară cu mult «flair»:
«Noi credem tocmai au-contraire,
C'are-un picior mai lung».

*

După acest consult frumos
Comisia a ieșit prin dos
Stătură cam la vreun ceas,
Și după-o oră de taifas,
Veniră, misterios.

*

Cel mai înalt — unul cât doi,
Se adresează lui Rățoi:
«Ascultă Ioane ce-ți vorbim,
Noi vrem să te despăgubim,
Să nu faci tărăboi...

*

Noi știm acum cât pătimești
Când numai poți nici să pășești
Deaceia, să te mulțumim,
Pe loc acum îți oferim,
O mie de țechini primești?»

*

Cu vocea stinsă, fără 'ndemn
Rățoi din cap le face-un semn:
«Vă spun aicea, să se știe,
Nu pot să-mi cumpăr cu o mie
Nici un picior de lemn...

*

Eu nu știu glumă, Domnilor,
Nu plec d'aici, aicea mor,
De unde vreți, de unde știți
Acuma să-mi restituiți,
Al meu picior!».

*

Văzând că-i groasă, dumnealor,
Pe Ion îl luară binișor,
Il întorseră frumușel
Și i-au dat ce ceruse el:
I-au dat câte-un picior..

A. Nol

Cum au fost furați curcanii... d-lui gen. Gabriel Marinescu

Aspecte, replici (și invenții) dela sărbătorirea celui mai sportiv ministru român

Oficialii «Federației române de football» au sărbătorit Vineri seara pe d. general Gabriel Marinescu, a cărui carte de vizită cumulează actualmente trei titluri: Prefectul Poliției Capitalei, Subsecretar de Stat la Ministerul de interne și vicepreședinte al Federației române de football.

Cum prefect și vice președinte e de mai multă vreme, motivul sărbătoririi d-lui general Marinescu a fost ales în persoana celui de al treilea titlu: subsecretar de Stat.

Oficialii Federației române de football l-au sărbătorit pe d. general Marinescu pentru numirea sa ca Subsecretar de Stat la Ministerul de interne.

Banchetul — pentru un prilej atât de frumos — nu putea să aibe loc decât la... *«Splendid Park»*. (Jocul acesta de cuvinte e neplătit...).

Decor de restaurant mare: pereți albi, pe cari fracul negru al chelnerilor se oglindește în siluete cu coadă și plastron. Din glastra globurilor, dușul de raze cade abundent pe podea, în împletiri de lumină orbitoare. Zgomot de pahare, de tacâmuri, zâmbete și saluturi profesionale lansate de chelneri cari se apleacă deferent și antrenați:

— Saluut...

— Saluut...

BANCHETUL

La ora 9, apelul oficialilor este onorat de prezența tuturor invitaților. Nu lipsește niciun oficial. A fost invitat un singur gazetar: directorul nostru...

Nu mai lipsește decât sărbătoritul. D. general Marinescu a fost întotdeauna punctual:

— Trebue să vină din moment în moment!... îl anunță d. Urzică.

In aceiaș clipă, d. gen. Marinescu a și apărut, scuzându-se protocolar:

— Vă rog să mă scuzați că am întârziat...

— Dar n'ați întârziat de loc!... îl întâmpină afabil d. Viorel Tilea.

Cei doi miniștri (unul fost și viitor, iar celălalt actual) își strâng mâna prietenește. In ordine erarhică — începând cu d. Luchide și terminând cu d. Alecu Rosenberg—toți oficialii și-au strecurat mâna în mâna voinică a sărbătoritului.

Apoi, d. general Marinescu a fixat tonul de intimitate care a rămas să domnească pe tot parcursul sărbătoririi:

— Mâncăm, sau nu mâncăm?... Că mi-e o foame teribilă.

MENU-UL

«Pofta de mâncare este contagioasă» a spus, filozofic, d. Costel Rădulescu.

— Cugetarea aceasta e mai veche. Verificarea ei însă, a fost făcută și cu prilejul recent al banchetului de la «Splendid Park».

In câteva clipe, primul fel a fost epuizat.

— Vreau supliment!... a cerut d. Bârsu.

— Și eu! — s'a asociat d. Xifando.

Se pare că și suplimenturile sunt contagioase) aforismul acesta n'a fost încă găsit....). Căci, încet încet, aproape toți oficialii s'au servit din nou cu chifteluțe, cu sandviciuri și țuică.

Felul al doilea (bulion) a opărit frișca primului apetit. Nu s'au servit toți invitații și n'a cerut nimeni supliment.

In schimb, friptura a fost primită cu mai mult entusiasm.

A urmat înghețată.

— Ce vine?... s'a interesat d. Urzică.

— Parfait.

— Parfait?... Să vină iute de tot... C'est parfait...

Intre fructe și cafea, s'a stabilit popasul pentru discursuri. D. colonel Davila a găsit prilejul să dovedească reale talente de poet, citind o epigramă... al cărei autor este necunoscut... (Și va rămâne desigur, pentru a nu știrbi prestigiul eminescian pe care și l-a făurit Vineri seara (într'o zi de post) d. col. Davilla...).

CHESTIA CU CURCANII

S'a vorbit, s'a râs, s'a mâncat (întrebați-l pe d. Xifando!...) s'a băut (întrebați-l pe d. Costel Rădulescu) și s'a vorbit (interesați-vă cât a vorbit d. Gusty...).

La capitolul anecdotelor, d. general Marinescu a recoltat un zgomotos succes de ilaritate, cu următoarea mărturisire, a cărei autenticitate a afirmat-o.

— Știți chestia mea cu curcanii?...

— Ne dă curcan? — s'a trezit d. Ceaureanu. Slavă Domnului. Că până acum, numai costiță de purcel am mâncat.

— N'o știți?... Trebue să v'o spun, — a hotărît d. gen. Marinescu — ca să vedeți cât de bine este organizată poliția, în Capitală. Intr'o seară, extenuat de munca excesivă din cursul zilei, m'am întors acasă aproape adormit.

Nevastă-mea, disperată.

— Ce e dragă?...

— Nu se poate. Așa, nu poate să mai meargă.

— Dar ce e?...

— Nu știi?

— Nu.

— Ne-a furat curcanii.

— Care curcani?

— Cei 10 curcani albi, pe cari i-am cumpărat eri.

— Nu se poate!... am protestat eu. Cum o să ne fure curcanii, când avem și gardist la poartă?...

— Se poate să avem gardist, dar i-a furat. Te rog să iei măsuri urgente, că mă supăr...

A doua zi, l-am chemat pe Parizianu:

— Dragă Vasile. Ia măsuri să mi se găsească curcanii, că nevastă-mea e foc.

— Nici-o grije!... m'a asigurat Parizianu. Până la prânz, aveți curcanii acasă. Câți, spuneți că ați avut?

— Zece!

— Vor fi acasă toți zece!...

O jumătate de oră mai târziu, Parizianu îmi telefonează din oraș:

— Aveți curcanii acasă!...

Mândru de performanța aceasta a poliției mele m'am dus acasă liniștit. Nvastă-mea, tot supărată:

— Ce ai dragă?... m'am mirat eu.

— Curcanii.

— Cum curcanii?... Nu i-ai primit înapoi?

— Ba da.

— Atunci?

— I-am primit. Dar ăștia sunt negri; curcanii mei erau albi...

O salvă sinceră de râs a acoperit poanta anecdotei. Mulțumit, d. general Marinescu își accentuează efectul:

— Nu e așa că e bună?

Peste ultimele arpegii de râset general, sărbătoritul suprapune o invitație și mai impresionantă.

— Domnilor, vă mulțumesc pentru faptul că m'ați invitat la banchet. Acum, să-mi faceți plăcerea să fiți, toți, invitații mei.

Un murmur de surpriză autentică:

— Cum?...

— Cum?...

— Ce-a spus?...

— Vă rog să-mi faceți plăcerea să luați cu mine un pahar de șampanie la «Colorado».

Este ora 1.

Câțiva oficiali cu obligații conjugale stricte, încearcă să se eschiveze:

— Dar...

— Să vedeți...

— Eu...

D. general Marinescu însă, este intratabil.

— Nu admit nicio absență. Vreți să vă iau cu Poliția?...

In fața acestei amenințări grave, încercările de eschivare s'au dizolvat în zâmbete amabile și unanime:

— Dacă țineți...

— Ca să nu spuneți că...

— Desigur. Cum o să vă refuzăm?...

LA COLORADO

In subterana imobilului din strada Bursei — intitulat yankeu și inspirat *«Colorado»*—lumina se frânge sub globuri aproape opace. Se vede foarte puțin.

In schimb, vacarmul este alimentat copios de orchestră (în care Albahari jonglează la saxofon) de comenzi și țipete ascuțite de femei (mai puțin ascuțite), cu vocea încălzită de șampanie multă (și frapată).

In capul scării, d. general Marinescu face controlul invitaților.

— Să nu lipsească unul, că fac scandal.

— Vreți să ne arestezeți... zâmbește d. Tillea.

D. general Marinescu însă, pare să aibe relații bune cu Poliția. Nu se teme. S'a instalat în pervazul unei uși, și își numără invitații:

— Unul... doi... trei... zece... patruzeci.

— Prin urmare, sunt toți!... confirmă d. Luchide.

— Toți!... se bucură d. gen. Marinescu. Acum, poftiți... luați loc...

De-alungul mesii străjuită de Mișu Iorgulescu (tuciuriul patron al localului) oficialii au luat loc, la întâmplare.

(Continuare în pag. IV-a)

Un stadion modern

O vedere interesantă a tribunelor stadionului. Ele sunt din beton și construite în genul celor dela O. N. E. F.

La federație, la bursa șuetelor, în timpul prânzului. Dar exact în timpul prânzului, între orele 13 și 14. Nimeni nu înțelege să plece la masă, părăsind o șuetă de care nimeni nu se satură.

D. Luchide povestește una «mai veche», dar care nu-i lipsită de savoare.

Acum câteva luni, un cerc «strict intim» de oficiali, plecau la Ploești, la un banchet. La o... prăjeală, cum se spune în argot-ul sportivilor.

In gară, la ora fixată, toată lumea e prezentă și se instalează în acceleratul care pornește spre Ploești.

Cum iese trenul din stație, în compartimentul federalilor se iscă un mic incident. Un invalid, grăbit ca omul necăjit care fuge după treburi, greșise trenul: în loc să se urce într'un personal, luase omul — în grabă — acceleratul. Controlorul, zelos, se îmbufnează:

— Ce cauți d-ta aici? Nu știi că n'ai voie să călătorești decât cu personalul?

— Iartă-mă d-le controlor, dar în graba mare, nu știi mata...

— Nimic, opresc trenul la Chitila, și te dăm jos.

Federalii, cari auziseră despre ce e vorba, s'au revoltat.

— Se poate dom'le, să dai jos din tren un invalid?

— Regulamentu-i regulament, se încăpățânează controlorul.

— Fugi d-le — intervine Costel — se poate una ca asta? Nu vezi că ești... nasfarliu?!

Controlorul, — care nu cunoștea această expresie din limbajul pitoresc al terenurilor de football încă neîngrădite, dar bănuia că numai un compliment nu poate fi, a început să protesteze:

— Ascultă dom'le, te rog să nu mă faci de nasfarliu...

O nouă intervenție. De astă dată d. Luchide.

— Are dreptate dom'le ești un nasfarliu.

Controlorul, căruia îi spuseseră doi că e... bat, intrase la gânduri.

— Domnilor, p'onoarea mea că nu sunt nasfarliu. Uite am și certificate de bună purtare, dela poliție și dela C. F. R. Vă dau cuvântul meu că nu sunt nasfarliu...

Până să se elucideze chestia cu «nasfarliu», acceleratul a intrat în gara Ploești...

*

Vineri seara, oficialii F. R. F. A.-ului au tradus în fapt frumoasa inițiativă de a sărbători pe emeritul sportiv, d. ministru Gabriel Marinescu.

In frunte cu d. Tilea, toți oficialii erau prezenți în ținută mare, la Splendid Parc.

Fără nici o intenție de calambur, a fost într'adevăr un banchet splendid. Lume selectă, atmosferă prietenească, discursuri... scurte, în sfârșit o sărbătoare reușită din toate punctele de vedere.

Pela orele 12 din noapte, reporterul unui ziar care nu fusese onorat cu nici o invitație, a trimis unui oficial, printr'un piccolo, o carte de vizită, prin care-l ruga să-i dea lista invitaților, pentru reportaj.

Un alt oficial, citind carta de vizită, avu o idee ingenioasă:

— Ascultă dragă, trimete-i lista invitaților, dar ca să-i faci și lui o mică bucurie, trimete-i și lista... de mâncare.

*

Macabi joacă azi dimineață cu Clubul Atletic Cluj — sau, cum i se spune pe scurt, C. A. C.

Doi suporteri dudeșteni discutau evenimentul.

— Cu cine jucăm azi?

— Cu C. A. C.!

— Cu cine?

— Cu C. A. C.

— Asta-i grozavă dom'le. Avem o șansă teribilă...

— Dece?

— Suporterii lui C. A. C. nu o să poată face galerie, decât... silabisind!

— a. n. —

SA FACUT DREPTATE...

Comisia Superioară de Apel a dat câștig de cauză Venusului și a anulat suspendarea de opt zile a minusculului-brutal Dan Gavrilescu.

Nu vrem să ne exprimăm aci satisfacția că s'a făcut dreptate într'un caz pe care nu l'am discutat decât în formă. N'am intrat în fondul chestiunei, pentrucă în fond noi suntem de părere că indisciplina trebue sancționată, cu cât mai repede cu atât mai bine.

Noi am subliniat defectele formale ale judecății, care s'a făcut în prima instanță și protestul nostru a fost împotriva sistemului procedural, profund greșit întrebuințat de forul care a sancționat.

Comisia Campionatului Național nu trebue să ia decizia instanței de apel drept o înfrângere. Compusă din oameni de o sportivitate și obiectivitate la fel de indiscutabile, Comisia Campionatului Național trebue să aprecieze rezultatul apelului ca o indicație.

Campionatul național are o serie de nevoi de fiecare zi. Proba națională, în ambele divizii, pune probleme cari corespund unui anumit moment.

Soluțiile trebue să fie în consecință.

Nu se poate ca la Comisia Campioatului Național să se întărească mentalitatea birocratică de percepție și problemele să se rezolve independent de anumite realități.

Toemai pentrucă sunt în Comisia Campionatului Național oameni cari au un trecut în footballul activ și știu ce reprezintă viața de club și ce menajamente comportă viața unei grupări.

Arbitrii, delegații federali, toți acei cari au un cuvânt de spus în urmările unui match, vor ști ce obligații au și în ce interval trebue să satisfacă aceste obligații.

Suspendarea unui jucător este un fapt prea delicat pentru poziția unui club, ca o asemenea sancțiune să nu aibă o bază legală și un cadru care să nu se preteze la suspiciuni.

B.

Foiletonul „Gazetei Sporturilor" 19)

8 IUNIE

Mare roman sportiv de GEORGE FULGA

Milka și-a stăpânit un râs scurt și a intervenit diplomată:

— Ia lăsați amintirile triste. Mai bine să bem ceva...

Și până în zori, paharele au fost umplute mereu și golite cu urări neroade de fericire într'un moment de tristețe generală.

De-atunci, n'am mai vorbit nici de căsătoria lui Törek, nici de idila mea cu Miry.

Törek și-a fixat o nouă preferință, în ceiace privește subiectul discuțiilor noastre: footballul.

A prins să mă întrebe despre jucători, despre echipe, despre conducători. Se pricepe foarte bine la football și are informații surprinzătoare, în privința footballului din România.

— Să nu te miri!... mi-a spus el, într'o seară. De ani de zile nu lipsesc dela niciun match de football și citesc absolut tot ceiace se scrie în această privință...

12 APRILIE. — Au trecut iar câteva zile cenușii și monotone. Fără niciun eveniment important care să coloreze mai viu aspectul sumbru al acestei înșiruiri banale de zile și de nopți.

Noaptea sunt la «Nippon». Dimineața dorm. De mâncat, mănânc singur, după amiază la 3 sau la 4. In felul acesta, evit explicații jenante cu părinții și — mai ales — o nouă întrevedere cu Radu.

Il evit pe Radu. Am impresia că nu-i mai pot vorbi. Că nu mi-aș mai putea stăpâni violența dacă l-aș vedea din nou, că aș simți nevoia nestăpânită să-l întreb despre Miry, că nu l-aș crede și...

Și?...

Cine știe, ce ar putea urma?..

Mi-am încleștat de-atâtea ori pumnii, i-am strâns deatâtea ori gata să lovesc cu ei și i-am putut reține în ultimul moment, încât s'ar putea întâmpla ca acum să nu-i mai pot stăpâni.

Deaceia, îl evit pe Radu. Am impresia că mă evită și el. Nu ne-am mai văzut de-aproape zece zile. Eu îl evit. El, nu mă caută. Poate că mă evită și el.

Mă evită și el?... Cel puțin așa face impresia.

Mă evită?... Prin urmare, are motive să mă evite. Prin urmare, este adevărat ce se vorbește pe socoteala lui și a lui Miry. Pe socoteala lor.

Așa dar, Nedelcu avea dreptate.

Mă cuprinde o greață teribilă din care Radu, nu reușește să se sustragă.

Mi-e scârbă de amândoi. Și de ea, și de el...

13 APRILIE. — Incă o zi. Dar nici pe Miry n'am mai văzut-o. Nu am mai căutat-o. Firește. La teren, n'am mai fost. Pe stradă, n'am întâlnit-o. Acasă, bine înțeles, nu i-am telefonat. Dece i-aș mai telefona?...

Ne-am despărțit, aproape certați.

De-atuncea sânt aproape două săptămâni. In răstimpul acesta, dacă-ar fi vrut, m'ar fi putut găsi. Nu pe stradă. Nu la teren. Acasă. Mi-ar fi putut telefona ea, așa cum mi-a telefonat atunci... atunci... după accidentul care ne-a împrietenit.

Miry însă, nu mi-a telefonat. A vrut să-mi arate, desigur, că legătura noastră de prietenie a ajuns la capăt.

Așa dar, s'a sfârșit...

Cât gol imens îți toarnă în gânduri cuvântul acesta simplu: sfârșit.

Mă simt din ce în ce mai moale, mai fără vlagă și fără orizont. Mi-am sufocat și ultima doză de optimism și de încredere.

Trăesc. Deocamdată, este tot ce fac...

14 APRILIE. — M'am dus din nou la «Nippon». Ca'n toate nopțile.

In loje, Törek e singur. Milka dansează. A acceptat, din pricina obligațiunilor sale profesionale, să danseze cu un bogătaș din provincie. Un oarecare Bubi Păltescu, al cărui venit se împrăștie zilnic în partide de pocker, de rummy sau în escapade costisitoare la varieteuri.

Pe nasul provincialului — un nas în fața căruia Cyrano de Bergerac s'ar înclina cu deferență — curg boabe albe de transpirație.

— Hai Bubi!... îl încurajează d. Alecu Hazarovici, un gazetar cu răsunătoare campanii de presă, în materie de teatru. Nu te lăsa, că nu înghit «haiureli».

«Haiureli» este o expresie curentă și argeșeană, a d-lui Păltescu. Conu Bubi, cum îi spun prietenii, zâmbește încurajat, și se împleticește în continuare, călcând pe picioarele lui Milka, într'o temerară pretenție de dans.

— Te felicit!... îmi zâmbește d. Törek.

— Mă feliciți? Pentru ce?...

— Cum, nu știi?... Haide, haide, nu mai face pe modestul. Te felicit din inimă și mă bucur sincer pentru succesul pe care l-ai obținut. După câte mi s'au spus, recompensa este deplin meritată.

— Dar nu știu absolut nimic.

— Adevărat?... s'a mirat d. Törek. Atunci mă bucur că îți aduc eu vestea, cel dintâiu. Ai fost selecționat în echipa României, care va juca împotriva Ungariei.

— Da?...

Intr'adevăr, nu știam. Pe la teren, nu am mai fost. Ziarele nu le-am citit de-aproape două săptămâni. Atunci, de unde să știu că am fost selecționat?

Informația ar fi trebuit să mă bucure. Eram selecționat pentru prima oară. Fusesem ales pentru prima oară să joc în echipa națională de football, și încă în cel mai greu match. Impotriva Ungariei...

Și totuși, în moleșala nervilor, nu am simțit nici-o pulsație de bucurie. Nici-o zvâcnire reală de satisfacție, care să-mi smulgă un zâmbet de mulțumire.

(Va urma)